

Bůh je na cestě za námi

Hošťálková 4. 2. 2018

Písně: 1, 442, 686, 682, 203

Čtení Písma: Izaiáš 55, 1 - 13

Text kázání: Izaiáš 55, 10 - 12a

Milí bratři a sestry,

každý člověk, každý z nás je jiný a každý jdeme svým životem odlišnou cestou. Jak krásně se jde člověku stále kupředu, když se všechno daří, když se všechno odehrává podle toho jak si přejeme, když se nám plní vše, co jsme si předsevzali a nic se nám nestaví do cesty! Cítíme se spokojení a šťastní: „*Ano, toto jsem chtěl, tak nějak jsem si život představoval!*“. V takové chvíli je pro nás také snadné vidět své úspěchy jako Boží požehnání. A pak se nám třeba také dobře zpívá ta stará známá písnička: „*My kráčíme radostně, za Pánem Ježíšem, on vede nás milostně, po cestě životem*“.

Jak často ale stojíme v jiné situaci. V situaci, kdy je všechno jinak než jsme očekávali, než jsme si přáli a plánovali. Nic se nám nedaří a nic nás netěší. Naše plány a krásné představy jsou ty tam, vypařily se. Musíme zatnout zuby a jít cestou, kterou bychom si sami určitě nevybrali. Někdy to nemusí být tak těžké a dramatické, a když se se životem pořádně poperem, pak se nám zdá, že to nějak zvládneme a ustojíme. Někdy nás ale obtíže a bolesti života zasáhnou mnohem hlouběji, dostávají se až k samým základům našeho žití a bytí. Pak je najednou život v sázce. Jeden je z toho zahořklý a zoufalý, poddává se depresím. Druhý obviňuje Boha: „*Proč jsi mi to, Bože, udělal? Proč jsi na mně toto těžké dopustil? Čím jsem si to zasloužil?*“ V takové situaci je pro člověka opravdu těžké svůj úděl přijmout, vyrovnat se s ním, a ještě v důvěrné odevzdanosti Pánu povědět: „*Otče, vím, že jsi na mně nezapomněl, jsem ve tvých dobrých rukou, ať se tedy děje tvá vůle*“.

Každý, kdo bere do rukou Bibli a čte si v ní, poznává, že to nejsou jen naše problémy, a že otázky, které si lidé kladou, nejsou jen otázkami nebo stížnostmi dnešních lidí. Tyto otázky často doléhaly také na starozákonní Boží lid. Ti lidé tenkrát přece na tom byli podobně jako my, také oni žili v určitém konkrétním čase. Bůh jim dal velká zaslíbení. Na nich stavěli svá budoucí očekávání. „*Ale vždyť - jak vypadá skutečnost!? Nezůstala mnohá Boží zaslíbení nenaplněná? Nebyly to jen prázdné sliby? Není Boží slovo neúčinné a spoléhaní na ně marné?*“

Prorok Izaiáš, nad jehož poselstvím dnes přemýšlíme, říká: „*Ne. Vaše otázky a pochybnosti nejsou na místě. Odhodte je a spolehněte se na to, že ať už jsme na tom jakkoli, Bůh je na cestě za námi.*

1. Jeho Slovo se dostává k našemu sluchu a
2. Jeho úmysly s námi se uskuteční.“

1. Bůh je na cestě za námi. Jeho Slovo se dostává k našemu sluchu.

Pro mnohé slovo mnoho neznamená. Není divu. Kolik se toho všude napovídá! Jsme obtíženi slovy! Kolik zbytečných, planých řečí - tlachů, klepů, žvástů - kolem sebe slyšíme, které mají často zhoubný a ničivý vliv na naše vzájemné soužití! Jak

často dlouze mluvíme a diskutujeme o nějaké - třeba i důležité - věci bez toho, aniž bychom dospěli k nějakému výsledku! Říkáme, nebo to slyšíme od jiných: „*Slova nebo komunikace mezi lidmi se hodně změnila, chci konečně vidět činy, vždyť slova se říkají a voda teče!*“

Když prorok Izaiáš předkládá Boží Slovo, nedělá to tak, že by jakoby k našim názorům a míněním postavil ještě pohled jiný, jakousi další možnost. „Boží Slovo“ - to přece není žádný Boží příspěvek do diskuze, ve které bychom s ním seděli jako rovnocenní partneři; jeho Slovo není ani nějakou - byť i nejlepší - radou, když společně sedíme nad řešením jakéhokoli problému. To ne. Když prorok předkládá a vyhlašuje Boží Slovo, znamená to moc a sílu, která nás i svět drží pohromadě a zachovává při životě, znamená to také sílu, která může proměňovat a proměňuje lidi i všechny vztahy a poměry.

Právě to chce prorok lidu povědět. A aby to všichni pochopili, objasňuje to na přirovnání. Boží Slovo je pro něj jako déšť a sníh, jako voda, která přichází z nebe, „*zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou*“. Když déšť z nebe nespadne, ze země se začíná stávat poušť. Lidé v zemi proroka Izaiáše to znali mnohem lépe než my. Mnohé části jejich země jsou pustinou, dokonce i některá obydlená místa často trápí sucho. Jakmile ale zaprší, najednou se vše mění, všechno ožije, okamžitě začnou růst traviny a květiny, suché oblasti se zazelenají, najednou se z pustiny stane kvetoucí zahrada. Účinky deště jsou velmi zřetelné.

No ano, ale zdá se, že pro Boží Slovo to nějak neplatí. Zdá se, jakoby se s Jeho Slovem často tato jasnost a zřetelnost - o které prorok mluví - vytrácela a jeho účinky se nedostavují. A pak se naše víra dostává do problémů, pochybností a stáváme se nejistými. To je ale také důvod prorokova volání - chce nás povzbudit, chce nám otevírat oči a probouzet naši víru. Chce při nás dosáhnout toho, abychom věřili bez každé nervozity, ale stále v napjatém očekávání působení Božího Slova. Právě proto za námi Bůh posílá své Slovo, aby dolehlo k našim uším, abychom je dobře slyšeli. A to pak znamená důvěřovat tomuto Slovu, vložit do něj svou pevnou naději. Znamení toho, že Bůh mezi námi svým Slovem působí, je již tu. To, že jsme dnes přišli do tohoto shromáždění, není samo sebou, ale znamením, že Boží Slovo na nás pracuje. To, že je tu církev - třebaže všelijak nehotová a nevzhledná - je znamením toho, že Bůh stojí za svým Slovem. To, že tu jsou lidé, kteří pod vlivem a mocí Božího Slova znovu nad svým životem přemýšlí a mění jej, je znamením toho, že Božímu Slovu a jeho výzvěm porozuměli a přisvědčili.

To, že jsme připravení k naslouchání a jednání z víry si ale nemáme připisovat k našemu dobru. Je to Bůh, který stojí na počátku, začíná s námi, a my jej smíme následovat; On mluví a my jej smíme slyšet. On nás oslovil a založil tím mezi sebou a námi společenství. Protože se s námi chce dostat do úzkého, bezprostředního vztahu, nechává se námi najít. Na nás je, abychom jej skutečně hledali.

2. Bůh je na cestě za námi. Jeho úmysly s námi se uskuteční.

Někdy může být pro nás opravdu obtížné snažit se sledovat Boží myšlení a jeho způsoby, protože se často musíme vzdávat svých představ a jít životem úplně jinými cestami, než jsme si přáli a plánovali. Jak se s tím vyrovnat? Co si myslet o záměrech a úmyslech Božích? Kudy jde a kudy mne vede Bůh? Jak se s jeho cestou srovnat? Co znamenají slova: „*Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje*“? Je Bůh od nás tak velmi vzdálený, že pro nás bude vlastně vždycky cizí? Nebo se máme bát, že o nás ztratil zájem?

Z jeho slov máme vyčíst dvě zásadní výpovědi. **Ta první:** Bůh má jiné způsoby a jde jinou cestou než my lidé. My bychom rádi byli vždycky nějak na vrcholu, na výšinách života, stále postupovali kupředu, hodně nám o to jde. Naše přání se často vznášejí hodně vysoko. A pokud si můžeme vybrat, pak si vybíráme „dálnice života“. Ale Bůh jde do hlubin. Sestupuje až na to nejhlubší dno - k utrápeným, postiženým, k lidem na okraji společnosti, k provinilým. Ježíš říká: **„Syn člověka přišel, aby hledal a zachránil, co zahynulo“** (Lk 19,10). Tak hluboko se Bůh sklonil, že mu už mnoho lidí nerozumí. **„Ukřižuj ho!“**, volají nad Ježíšem, protože skrze něj se Boží cesta stala všem zřejmá a stojí tu pro nás jako výzva.

To souvisí také s tou **druhou výpovědí:** Boží úmysly s námi jsou formovány, utvářeny láskou. Jeho prvotním plánem, který tu byl odedávna, je naše spása, záchrana. Mohlo by to být jistě také jinak. Mnoho lidí je třeba ve svém myšlení určováno především silným smyslem pro spravedlnost. Kdyby tomu tak ale bylo také u Boha, pak bychom před ním museli žít ve strachu. Ale Bůh přemýšlel nad tím, jak by nám mohl pomoci a našel řešení a cestu - v Ježíši Kristu. V něm pro nás Bůh otevřel svou náruč - můžeme se vrátit, jako marnotratný syn, do náruče laskavého a milujícího Otce.

Chopme se jej - vracejme se do jeho náruče stále znovu, ať už nás sevře cokoliv! Ano, může se stávat, že se před námi pokoj a radost života často zahalí a skryje, ale **jsou tu**, protože Bůh na to dal své Slovo. Říká: **„Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal. S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji.“**

Amen.